

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด  
เมื่อวันที่ ๓ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๖

## ธรรมะถึงกัน

(โยมอ่านจดหมายกราบอาราธนานิมนต์หลวงตาไปรับผ้าป่าช่วยชาติ และแสดงพระธรรมเทศนา ณ วัดอรัญญวาสี อำเภอท่าบ่อ จังหวัดหนองคาย วันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ เวลา ๑๖.๐๐ น.) พุดถึงอำเภอท่าบ่อ วัดอรัญญิกาวาส นี้เราลงมาจากภูเขา คือวัดอรัญญิกาวาสนี้สมชื่อสมนาม แต่ก่อนเป็นป่าลั่น ๆ เลยนะ เป็นป่าช้า อย่างที่หลวงปู่มั่น หลวงปู่เสาร์ มาพัก ตั้งแต่ตอนที่เราไปพักก็ยังเป็นดงลั่น ๆ ร้อยเปอร์เซ็นต์ ตัวอำเภอจริง ๆ มันอยู่นั้น จากนั้นมาเป็นนิโลกว่ามหาวัต จากนั้นไปเป็นดงทั้งนั้น ไปถึงอำเภอ ท่านจึงเรียกว่าอรัญญิกาวาส วัดที่อยู่ในป่า เราไปพรรษา ๘ เราจำได้นะ ท่านอาจารย์กู่พาไป ไปพักที่วัดนี้แหละ เป็นป่าเป็นดงร้อยเปอร์เซ็นต์

หลังจากนั้นมาแล้วก็เป็นพรรษา ๑๖ ที่เราไปเที่ยวทางนั้นกลับมา ที่นี้เข้ามาวัดอรัญญิกาวาส ที่ไหนได้มันเป็นอำเภอหมดแล้ว ระยะเวลา ๘ ปีนะ เป็นอำเภอหมด เป็นหมู่บ้านทั้งหมดแทนป่าเลยเชียวนะ วัดอรัญญิกาวาสอยู่ไหน เขาก็ชี้มือมาทางนี้ เราเดินมาจากนี้กำลังจะพอดีบิณฑบาต เรามากกลางคืนเจียบ ๆ สะพายบาตรมากกลางคืน เพราะระยะนั้นมันร้อนมาก มาตอนกลางวันร้อนมาก เลยมาตอนกลางคืนดีกว่า เพราะเดือนหงายเสียด้วย ดูเหมือนจะเป็นเดือนหงายระยะนั้น ถ้ามวัดอรัญญิกาวาส เขาก็บอกทางไป ไปที่นี้ เขาก็ชี้บอกนี่อรัญญิกาวาส เมืองทั้งเมืองเราไม่เห็นแต่ก่อน แล้วจะหาวัดอรัญญิกาวาสอยู่ตรงไหน เอ๊ะ ทำไมอำเภอเป็นอย่างนี้ อำเภอไม่เหมือนแต่ก่อน คืออำเภอแต่ก่อนมันอยู่โน้น ที่เขาไปตั้งใหม่มีตลาด

หลง เขาก็ชี้บอก นี้แล้ว ๆ ดูอะไรมันไม่ใช่ทั้งนั้น มันร้อยเปอร์เซ็นต์ ผิดกันร้อยเปอร์เซ็นต์ เราก็เลยเดินเข้าไปดู ทั้ง ๆ ที่ยังไม่เชื่อคนบอกด้วยนะ เขาก็บอกนี่แหละวัดอรัญญิกาวาส เราก็อไม่เชื่อเพราะสภาพมันเปลี่ยนแปลงหมด ไม่เชื่อ เดินเข้าไป ๆ จึงไปเห็นศาลาเก่าหลังที่เราเคยพักอยู่แต่ก่อน ศาลานั้นยังไม่ได้รื้อ นอกนั้นเปลี่ยนแปลงหมดแล้ว ไปเห็นศาลาเก่า โอ้ ใช่แล้วนี่ศาลาเก่า จึงยอมรับ และเป็นตลาดทั้งหมดเลยนะ ที่ดงลั่น ๆ นะ ๘ ปี พรรษา ๘ พรรษา ๑๖ กลับมา ๘ ปี พอดีหมดเลย ตั้งแต่นั้นมาเลยไม่ได้เข้าไปอีก หรือเข้าไปหนหนึ่งหรือโงะลิม

วัดนี้ท่านอาจารย์เสาร์ท่านอยู่แต่ก่อน เพราะเป็นดงลั่น ๆ สมควรอย่างยิ่งที่จะเรียกว่าวัดอรัญญิกาวาส เป็นดงทั้งหมดเลย ดงหนาแน่นเสียด้วยนะ อำเภอมันอยู่นู่นไกล ตัดตรงเข้ามาโผล่มาก็มาในวัด วัดนี้ก็เป็ดงด้วย ไม่มีบ้านคนเลย ดงลั่น ๆ เลยตอนนั้นนะ

กลับไปนี้คราวนี้เป็นบ้านล้วน ๆ เลย ดงไม่มี ๘ ปี เราจำได้ พรรษา ๑๖ เราออกมาจากถ้ำ ผาดัก มานี้ ออกจากนี้ก็กลับมาอุดร แล้วขึ้นไปวัดดอยธรรมเจดีย์ พอเดือนพฤษภาไปหลัง วัดดอยธรรมเจดีย์ ออกจากวัดดอยธรรมเจดีย์ก็เข้านุ่น ออกจากนุ่นกลับมาที่มาวัดดอยธรรมเจดีย์ ไปจากวัดดอยธรรมเจดีย์เดือน ๓ มั้ง เผาศพท่านแล้ว งานร้อยวันของท่านผ่านไป แล้วเราถึงได้ไปจากนี้ กลับมาก็พอดีเดือน ๖

สรุปทองคำและดอลลาร์เมื่อวันที่ ๒ เมื่อวานนี้ ทองคำได้ ๒ กิโล ๔๔ บาท ๓๔ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๑๐,๑๔๗ ดอลลาร์ ทองคำที่มอบเข้าคลังหลวงแล้วเวลานี้ ๖,๗๐๐ กิโล ดอลลาร์ที่มอบคลังหลวงแล้ว ๘ ล้านพอดี ทองคำที่ได้เพิ่มหลังจากมอบแล้ว ๓๙๒ กิโล ๔ บาท ๒๖ สตางค์ ยังขาดทองคำอยู่อีก ๑๐๘ กิโล จะครบจำนวน ๕๐๐ กิโล ดอลลาร์ได้ ๑๕๖,๕๐๑ ดอลลาร์ที่เราจะมอบพร้อมกันกับทองคำ รวมทองคำที่ได้แล้วทั้งหมดเป็น ๗,๐๙๒ กิโล ดอลลาร์รวมทั้งหมดได้ ๘,๑๕๖,๕๐๑ ดอลลาร์ กรุณาทราบตามนี้ เราจะเขยิบขึ้นไปให้ถึงจุดที่หมาย คำว่า ๕๐๐ นี้ต้องเป็นก้าวแรกเลยการมอบคราวนี้ ขาดสตางค์หนึ่งไม่ได้เลย จากนั้นก็ก้าวขึ้นเรื่อย ต่ำกว่า ๕๐๐ ไม่ได้ที่จะมอบคราวนี้ ส่วนดอลลาร์จะได้แค่ไหนก็แล้วแต่เรายังไม่กำหนด มันไม่ค่อยหนักเท่าไรนักดอลลาร์ ทองคำนี้หนักมาก จึงต้องได้เน้นหนักลงที่ทองคำมากกว่าสมบัติอย่างอื่น

นี่เราก็ทำเพื่อชาติไทยของเราเราไม่ได้ทำเพื่อใคร ขอให้พี่น้องทั้งหลายทราบทั่วหน้ากัน เราทำเพื่อเป็นเกียรติยศศักดิ์ศรีดีงามแห่งชาติไทยของเรา ซึ่งเป็นชาติสมบูรณ์ พูนผลมาตามสภาพของตนที่มีพลเมืองน้อยแต่ก่อนมาโดยลำดับ ก็ราบรื่นดีงามเป็นเมืองอยู่ ชาวผู้นำเรื่อยมา แล้วก็มาเกิดวิกฤตการณ์เมื่อเร็วๆ นี้ ถึงกับเมืองไทยจะเอาตัวไปไม่รอด ทีนี้เราก็พยายามฟื้นด้วยความรักชาติของเราก็อยุเป็นขึ้นมาโดยลำดับลำดับ มีแต่ผลบวกเรื่อยมา จนกระทั่งที่เหยี่ยวใหญ่มันจะกำหัวเมืองไทยเรา ๖๒ ล้านคนผ่านไปได้เรียบร้อยแล้ว เป็นอันว่าหมดแล้วที่อุ้งเหยี่ยวใหญ่มันจะกำเรา พ้นไปได้แล้ว ด้วยความอุตสาหะพยายามของพี่น้องชาวไทยเราทั้งชาตินี้แหละ มีความพร้อมเพรียงสามัคคีกัน ผ่านไปได้ อย่างนี้แหละ

นี่เราก็จะพยายามผ่านไปเรื่อยๆ ด้วยความอุตสาหะ ผลที่ได้มานี้จากความอุตสาหะของเราทั้งประเทศ ต่อไปก็เป็นความอุตสาหะของพี่น้องชาวไทยเรา เวลานี้อยู่ในระยะที่ว่าจะพยายามรวบรวมทองคำให้ได้สมใจเมืองไทยเราที่เคียดแค้นให้ความลุ่มจมนมาเป็นเวลา ๓-๔ ปีนี้แล้ว เคียดแค้นอย่างถึงใจเทียว ถึงขนาดหลวงตาร้องโงกเลยเทียว หลวงตาไม่ค่อยเหมือนใครง่าย ๆ ถ้างได้ลงตรงไหนแล้วขาดสะบั้นไปเลยนะ เคียดแค้นอันนี้เคียดแค้นสุดขีดเลย เพราะฉะนั้นจึงร้องโงก แล้วเวลานี้เรื่องก็ผ่านมาได้โดยลำดับสมใจ ค่อยเจริญขึ้น ๆ เรื่อย ๆ เป็นผลบวกเรื่อย ๆ มา ผลลบที่จะเอาเมืองไทยให้จมนก็ผ่านไปได้แล้ว ให้พยายาม

นี่ที่เราหนักในตอนเดือนสิงหา นี่ก็เพื่อข้างหน้าไม่ให้หนักมากไป ถ้าหากว่าเบาตอนนี้จะไปหนักข้างหน้า เราถึงต้องเร่งหนักตั้งแต่บัดนี้ต่อไปเรื่อย ๆ

สมบัติเงินทองอยู่ในกระเป๋าไหน ๆ ก็รวมเข้ามา ๆ หาบัญชีของหลวงตา อันไหนที่ควรเข้าบัญชีก็เข้าทันที อันไหนที่ควรจะแยกก็แยกทันที รวมเข้าบัญชีไหน ๆ บัญชีสมุดของเราแหละ สมุดนี้เรารับผิดชอบแต่ผู้เดียวนะ เพราะฉะนั้นถึงแน่นอน ไม่มีรั่วไหลแตกซิมไปไหนเลย เราเป็นผู้รับผิดชอบในบัญชีเงินแต่ผู้เดียว ทั้ง ๆ ที่แต่ก่อนเราไม่เคยเลยนะ นี่ก็ความฝันเพื่อชาติของเรานั้นแหละ ก็ไม่ขัดข้องต่อพระธรรมวินัยข้อไหน เป็นแต่เพียงความกังวลเกี่ยวกับเรื่องด้านธรรมะ ทางพระวินัยไม่มีอะไรผิด ทางด้านธรรมะมียุ่งเหยิงวุ่นวายอยู่บ้างเมื่อมาเกี่ยวกับการเงินการทอง แต่ถึงจะยุ่งเหยิงก็ยุ่งเหยิงเพื่อชาติเพื่อศาสนาของเรา เมื่อชาติอยู่ได้ศาสนาก็อยู่ได้ ถ้าชาติจมนศาสนา ก็จมน

ที่นี้การทำอันนี้จะทำให้มีส่วนได้ส่วนเสียอะไรบ้าง มาคำนวณถึงเรื่องความกังวลของเราที่เกี่ยวข้องกับการเงิน ความกังวลก็ไม่มีอะไรเสียหายอะไร เป็นแต่เพียงว่ากังวลเพื่อชาติบ้านเมืองของเราเท่านั้น จึงตัดสินใจรับนะ รับเป็นเจ้าของบัญชี รับผิดชอบมาตลอด ด้วยเหตุนี้เองสมบัติเงินทองพี่น้องทั้งหลายถวายเป็นมาเล็กน้อย จึงไม่มีคำว่ารั่วไหลแตกซิมไปไหนเลย เราบริสุทธิ์ขนาดนั้นละ ทำกับชาติ ศาสนา ของเมืองไทยเรา สมกันกับที่เราร้องโถก เราจะไปหาเอาอะไรบาทหนึ่งสตางค์หนึ่งเข้ามา มันเข้ากันได้หรือกับร้องโถกด้วยความเสียใจสุดขีดเกี่ยวกับเมืองไทยจะล่มจม ซึ่งปู่ย่าตายายพ่อก่อนมาไม่เคยมีทำมาเมืองไทยเราลูกหลานปู่ย่าตายายชาวไทยเรา พ่อก่อนมาจนกระทั่งปานนี้ ยังจะเอาไว้ไม่ได้ ลูกหลานมีตั้ง ๖๒ ล้านคน แต่ปู่ย่าตายายพ่อก่อนมาพ่อก่อนมาได้ ที่นี้เวลาลูกหลานเกิดมาหลายท่านหลายคนแล้ว จะเอาเมืองไทยให้จม มันเป็นไปได้ไม่ได้

จึงต้องได้พิถีพิถันเลยเถียวนะ เอาอย่างเต็มเหนี่ยว ๆ เลยตลอดมาตั้งพี่น้องทั้งหลายเห็น ไม่มีคำว่าย่อหย่อนอ่อนข้อ เพราะได้ตัดสินใจขึ้นเวทีแล้วจะสู้กับความจน จึงต้องบึกบั่นเต็มเหนี่ยว พิจารณาโดยความเป็นอรรถเป็นธรรมแล้วพุ่งเลย ๆ ๆ อะไรมาผ่านหน้าไม่ได้ จึงได้อุตสาหะพยายามตะเกียกตะกายมาอย่างนี้ เวลานี้ก็รู้สึกว่ามีควมรื่นเริงบันเทิงขึ้นโดยลำดับ แม้เมืองนอกเขาก็เห็นว่า เมืองไทยเราเป็นเมืองสาวงามเหลือเกินนี้ นะ ใครก็หันหน้าเข้ามา ๆ เยอะนะเวลานี้ เท่าที่ทราบเป็นลำดับลำดับมา นี่ก็เพราะความอุตสาหะของชาติไทยเรา โดยมีหัวหน้าผู้ดีเป็นผู้นำ เงินทองข้าวของก็ไม่รั่วไหลแตกซิมไปไหน ไหลเข้าส่วนรวม ๆ หนุนส่วนรวมให้สูงขึ้นเป็นลำดับ จนกระทั่งมองเห็นทั่วเมืองนอกเมืองนา มองเห็นเมืองไทยเรา เพราะเมืองไทยเราสูงขึ้น แต่ก่อนมันต่ำ มองใครอยากมองลงเดี๋ยวนี้สูงขึ้นใครก็มองมา ๆ นี่ก็คือคุณค่าแห่งความอุตสาหะพยายามของพี่น้องชาวไทยเรา

ต่อไปนี่เราก็ได้พยายามในจุดนี้ให้ได้ จุดที่พูดเวลานี้เป็นจุดสุดท้าย คือทองคำให้ได้น้ำหนัก ๑๐ ตัน และดอลลาร์ให้ได้ ๑๐ ล้าน นี่เป็นจุดมุ่งหมายที่หลวงตาตั้งไว้แล้ว ประกาศให้พี่น้องทั้งหลายทราบทั่วหน้ากันทั่วแดนไทยเรา ยิ่งงต้องให้ได้ในจุดนี้ ถ้าไม่ได้จุดนี้ โห้ย หลวงตาบัวไม่เป็นท่า ตายจะไม่ให้ใครเห็นหน้าเลย จะว่าอะไร อย่างนิมนต์พระไปกุสลา มันเสียหน้าพระ ไปกุสลาหลวงตาไม่เป็นท่า เข้าใจไหม คน ๖๒ ล้านคน ทองคำเพียงแค่ ๑๐ ตัน กับดอลลาร์ ๑๐ ล้านนี่เอาไว้ไม่ได้ ถึงขนาดเอาหัวหน้าจม แทนที่จะเอาทองคำขึ้นให้พี่น้อง กลับเอาหัวหน้าให้จม ก็เท่ากับว่าเอาคนไทยทั้งชาติจม นั้น ใครจะอยากฟังไหมละ ไม่อยากฟัง ไม่อยากฟัง เอ้า ดีน นั่นเอาให้ได้ละเรา

คราวนี้ต้องเอาเป็นคราวสำคัญของชาติไทยเรา จะประกาศก้องทั่วโลกเลยเขียนะคราวนี้ ได้พิจารณาหมดแล้ว ยิ่งงต้องเป็นประวัติศาสตร์ ประวัติศาสตร์ของเมืองไทยจะเอาแบบไหนออก นี่ละสำคัญ ต้องแบบเซ็ดหน้าชูตาชาติตัวเองซิ จะไปเหยียบย่ำทำลายชาติตัวเองมีอย่างหรือ ยิ่งงชาติตัวเองจะดี และปู่ ยา ตา ยาย ของชาติไทยเราเป็นมาอย่างไร และเราเป็นมาอย่างไร ต้องเอาขึ้นได้ทั้งปู่ ยา ตา ยาย ทั้งลานเหลนที่เดินตามหลังท่าน หนุนขึ้นให้ได้ ในนามชาติไทยของเรา พี่นตัวได้ ดังที่เห็นเวลานี้ พี่นแล้ว พี่นมาเป็นลำดับ

นี่พูดถึงเรื่องการช่วยชาติทางด้านวัตถุ ทางด้านธรรมะก็ขอให้พี่น้องทั้งหลายรู้เนื้อรู้ตัวนะ เวลานี้ธรรมะบกพร่องมาก สำหรับเมืองไทยที่เป็นเมืองพุทธ รู้สึกว่าทางด้านศีลธรรมบกพร่องมาก การอยู่ การกิน การใช้ การสอย รู้สึกว่าฟุ้งเพื่อเห่อมากทีเดียว ลืมเนื้อลืมตัว ไม่สมพุทธศาสนาที่พระพุทธเจ้าสอนให้ประหยัดมัธยัสถ์ ให้อยู่ในความพอดี อย่าให้ล้นฝั่ง นี่ธรรมะสอนไว้เด็ดขาดด้วยนะ มัธยัสถ์ ความไม่ลืมเนื้อลืมตัว สอนเรื่องอรรถเรื่องธรรม ประหยัดมัธยัสถ์ อันนี้เป็นธรรมสอนทั่วไปหมดในแดนชาวพุทธ ทั้งประชาชนทั้งพระ ให้รู้เนื้อรู้ตัว อย่าลืมเนื้อลืมตัว

แต่เวลานี้เมืองไทยเรานี้อาศัยสิ่งภายนอกที่หลังไหลเข้ามาทุกแห่งทุกหน จะว่าปรับตัวไม่ทันก็ถูก อะไรมาก็เห็นแปลกหูแปลกตาฉวยมับๆ กลายเป็นความลืมตัวไป เลยเสียนะ กลายเป็นความฟุ้งเฟ้อไป ให้อยู่ในความพอเหมาะพอดี อันไหนจะอยู่มากน้อยให้เราคิดอย่างนั้นนะ สมบัติเรากองเท่าภูเขา ก็ตาม แต่เวลาเราจับประทานแล้ว เราจะพออิมท้องของเราพอดีๆ เราไม่ได้เอาสมบัติเงินทองข้าวของกองเท่าภูเขามาเที่ยงเคียงกับฟุ้งของเรา ว่าฟุ้งเพียงเท่านี้มันจะเข้ากันได้ไหมกับสมบัติของเรามากมาย ฟุ้งของเรามีเท่านี้ เขาไม่ได้เทียบกันเข้าใจไหม

สมบัติเป็นสมบัติ มากเป็นมาก น้อยเป็นน้อย ความพอดีคือสิ่งที่บรรจของเรา นี่พอดี ให้อยู่ในความพอดีนี้เข้าใจไหมละ อย่าฟุ้งเพื่อเห่อเหิม ฟุ้งเพื่อเห่อเหิมทำให้เสียได้ให้พากันพยายามระวังจิตใจของเราด้วย สิ่งฟุ้งเพื่อเห่อเหิมนี้ออกไปจากใจนะ ใจลืมเนื้อ

ลืมหิ้ว ทำให้สิ่งทั้งหลายนี้มาเป็นพินเป็นไฟเผาเราได้ เพราะเราลืมหิ้วเนื้อลืมหิ้ว ให้พยายามรักษาตัวของเราให้ดี ให้อยู่ในความดีพอดี อย่าฟุ้งเฟ้อเห่อเหิมเกินประมาณ

เห็นไหมนั่นพิพิภพนี้หลวงปู่มั่น สบง จีวร บริหาร เครื่องใช้สอยของท่าน ไปดูเป็นยังไง ท่านฟุ่มเฟือยไหม ปะติดปะต่อ ปะ ๆ ชุน ๆ เต็มอยู่ในกองบริหารท่าน เราไปเห็นที่ไรสะตูดใจก็ก ๆ เพราะเราเป็นเทวทัต อะไร ๆ ก็ตาม เมื่อวานนี้วานชื่อนี้ธรรมอินทร์ก็เอาผ้าไตรผ้าอะไรมาห่อขนาดนี้ เอามาให้เราคนเดียว นี่ตัดเย็บมาเฉพาะครูอาจารย์คนเดียว ทั้งสังฆากู ทั้งจีวร ทั้งสบง ผ้าอาบน้ำ เครื่องบริหารเต็มเท่านี้ มันจะเอาไปใช้อะไร ตั้งแต่บัดนี้มันก็เหลือเฟือพอแล้ว โอ๊ย ได้ฉลองให้ชนิดหนึ่งก็พอใจ แน่เห็นไหมละ มันเหลือเฟือชิวของเรา แล้วไปดูของท่านนั่นซิ เราสลดสังเวช เรายอมกราบท่านสนิทใจ ๆ

ไปที่ไรพอกกราบท่านเสร็จเรียบร้อยแล้วจะไปเดินดูบริหารท่าน จากนั้นก็เดินมาดูบริหารทางด้านนี้ แล้วน้อมด้วยความเคารพกราบไหว้อย่างสุดหัวใจ แล้วออกมา อย่างนั้นทุกครั้งไป เพราะเราไม่เห็นครูบาอาจารย์องค์ใดที่จะเป็นเหมือนหลวงปู่มั่น นี้ก็พูดตรง ๆ เลย ไปอยู่กับท่านเป็นเวลา ๘ ปี หาที่ตำหนิไม่ได้เลย ไปที่ไหนมันก็มีธรรมดา หูตานั้นเป็นนักตำหนิติม เข้าใจไหม พวกตา หู จมูก ลิ้น กายของเราเป็นนักตำหนิติม เห็นอันนี้อันนี้ดีนะ อันนี้ไม่ดีนะ ฟัง ๆ เอ๊ะ คนนี้พูดมันพูดอะไรอย่างงั้นนะ เรื่อย นี่พวกนักตำหนิอยู่ที่นี่

อายุตนะภายใน ไปเจออายุตนะภายนอกเข้าก็ตำหนิกัน ชมกัน เป็นบ้าไปเลย แต่เวลาไปดูเครื่องบริหารของท่าน ในวาระสุดท้ายคือบริหารของท่านมาประมวลไว้ให้เป็นทีสะตูดใจของลูกของหลาน ว่าเป็นยังงี้ที่พาใช้มา ใช้ยังงี้ ดู แล้วก็มาดูเรานี้มันเข้ากันไม่ได้ มันเหลือเฟือเหลือเกินเรานะ มาทุกด้านทุกทาง คนนั้นเอานี้มาให้ คนนั้นเอานี้มาให้ พูดเท่าไรก็ไม่ฟัง ก็มาอยู่อย่างงั้น ไปก็จะไปกราบท่านแบบหมอบราบเลย ที่อยู่กับท่านมาเป็นเวลา ๘ ปี เรายังไม่เคยเห็นก็บอกว่าไม่เคยเห็น ครูบาอาจารย์ที่เป็นแบบหลวงปู่มั่นนี้ไม่มี เพราะเราก็เป็นนักล่าครูอาจารย์เหมือนกัน ทั้งฝ่ายปริยัติเข้านอกออกนอกในได้หมดเลย ไม่ว่าจะวัดนอก วัดใน วัดราษฎร์ วัดหลวง วัดที่ไหนไปหมดเลย

ที่นี้ออกทางภาคปฏิบัติก็เหมือนกัน ขึ้นจุดสุดยอดก็หาหลวงปู่มั่น แน่ อันนั้นจุดสุดยอด ขึ้นไปตั้งแต่พื้น ๆ เป็นนักล่าครูอาจารย์ ไปที่นั่น ไปที่นี่ ก็ไปลงจุดสุดท้ายที่หลวงปู่มั่น ลงแล้วลงจริง ๆ ไปอยู่กับท่านได้ ๘ ปี แหม ทำไมกิริยามารยาททุกอย่างหาที่ต้องดิไม่ได้เลย พอติบพอดีทุกอย่าง ๆ เลยนะหลวงปู่มั่น ใจเรามันมีนิสัยตกลงอยู่ในนั้นตั้งแต่ไปอยู่ นั้นละนิสัยมันติดตัวนะ เวลาคุยไปคุยมา มีอะไรแยบออกมาจะ ท่านว่า “อะไร หาแต่เรื่องเล่น” ท่านพูดแล้วท่านยิ้ม ๆ นะว่าจะพูดตำหนิเราจริง ๆ ก็ไม่ใช่ เราดูก็รู้ “อะไร” ท่านว่า “หาแต่เรื่องเล่น” คือเราพูดตกลงท่านก็อดหัวเราะไม่ได้ แต่ท่านสะกดไว้ท่านไม่หัวเราะ มันจะเป็นการเสริมเราให้เป็นบ้าหนักขึ้นเข้าใจไหมละ ท่านว่า “อะไร หาแต่เรื่อง

เล่นเป็นบ้าไปอย่างนั้น” ท่านมีลักษณะยิ้ม ๆ อยู่ภายใน ท่านก็รู้ อ่านออกว่านิสสัยนี้เป็น นิสสัยลิง แต่มันจะออกมากไม่ได้นะลิงตัวนี้ ถึงออกมากไม่ได้ มันออกแค่นี้ก็เอา นี่ละที่ท่าน ทำหน้าที่อย่างนี้ไม่มีนะ ไม่มีเลยหลวงปู่มัน แต่เวลาเราพูดนี้ท่านก็รู้ตามนิสสัย ท่านมียิ้ม นิด ๆ เราก็รู้

เราไม่เคยเห็นนะ การปฏิบัติตามหลักธรรมหลักวินัยนี้เปรี๊ยะเลยนะ ไม่มี คลาดเคลื่อนเลย เพราะเราก็เรียนไปแล้ว ท่านทำนี้ถูกต้องกับหลักธรรมหลักวินัยข้อไหน ๆ ก็อ่านเรียนไปหมดแล้ว มันก็รู้หมด จึงว่าหาที่ต้องติไม่ได้เลยหลวงปู่มัน อำนาจมาก ตา แหลมคม ตาหลวงปู่มันแหลมคม นิสสัยคล่องตัว เสียงกังวาน เวลาท่านเทศน์พระธรรมนี้เต็ม ศาลานะ เพราะที่ไหน ๆ ก็มา พอทราบที่ท่านจะมีการประชุม อยู่ที่ไหนวัดไหน ๆ ก็มา เต็ม กุฎินี้แน่น เช่นประชุมศาลา ศาลาแน่น พระเหมือนไม่มีเลยนะ เหมือนไม่มีคนเลย ศาลา พระแน่น เวลาท่านเทศน์นี่ชิมันอัศจรรย์นะ พระก็เจียบหมดเลย คอยฟังเสียงแต่ ท่าน

พอได้โอกาสแล้วท่านก็เริ่มขึ้น จิตใจก็จ่อ พระฟังเทศน์ด้วยภาคปฏิบัติจะไม่ส่งไป ข้างนอกข้างไหน แม้ที่สุดส่งไปหาท่านผู้แสดงธรรมก็ไม่ออก สติจ้อยู่ในจิต เทศน์พอเริ่ม ปี่จะเข้านี้เลย เพราะสติรักษาบ้านดี ความรู้เหมือนสมบัติในบ้าน สติเหมือนเจ้าของรักษา พอท่านเริ่มปี่จะไหลเข้านี้ จ่อปี่ไหลเข้าเรื่อย ๆ ธรรมะท่านเริ่มออกก็ค่อยเอื่อย ๆ เรื่อย ๆ ก็เหมือนรถเราเริ่มออก พอได้จังหวะที่นี้ก็พุ่ง ๆ ๆ เลย จนกระทั่งถึงธรรมะชั้นสูงเท่าไร ยิ่งเด็ด ยิ่งเผ็ด ยิ่งร้อนนะ แล้วยิ่งหวาน ยิ่งมันนะ ผู้ฟังก็ดี เทศน์นี้ไหลไปเลยเทียว ออก จากนี้ทั้งหมด ไม่ได้ไปหาที่ไหน

พูดแล้วเราก็สาธุแทนท่านนะ ไม่ได้ไปหาตามตำรับตำราที่นู่นที่นี้ เพราะตำราท่านชี้ เข้ามาที่นี้ให้ปฏิบัติตน เมื่อผลเกิดจะเกิดขึ้นจากที่นี้ เป็นสักขีพยานต่อตำรับตำรานั้น เพราะอันนี้เป็นตัวยืนยัน ไหลเลย ไปอยู่กับท่านเบื้องต้น ๔ ชั่วโมง ตั้งแต่เริ่มเทศน์ จนกระทั่งจบ ๔ ชั่วโมงไหลตลอดเลยนะ นี่ไหลออกจากธรรมะ ธรรมะเป็นตู้พระไตรปิฎก เหมือนครั้งพระพุทธเจ้า เมื่อธรรมกับใจเป็นอันเดียวกันแล้ว จะไม่มีวันสิ้นวันสุด วันหมด วันสิ้นไปได้เลย ไหลตลอด แล้วแต่จะมีเหตุการณ์ควรที่จะหนักอะไรต่อแขนงไปเรื่อย ๆ ๆ ไปเลย

ยังมีธรรมะทุกชั้นที่มารอฟังท่านอยู่นั้นแล้ว ธรรมะท่านจะยิ่งไหลไปเลยนะ คือผู้มา ปฏิบัตินั้นมีชั้นของจิตของธรรมเหลือมล้ำต่ำสูงต่างกัน ตั้งแต่พื้น ๆ ฝึกหัดลุ่มลูกคลุกคลาน ไป แล้วเข้าสู่สมาธิ สมาธิเป็นชั้น ๆ แล้วก้าวเข้าสู่ปัญญาเป็นชั้น ๆ ถึงขั้นที่จะหลุดจะพ้นนี้ ธรรมะท่านจะไหลไปเลยนะ อย่างนี้ท่านเทศน์สะดวกมาก อย่างท่านเทศน์สอนพระนี่ แหม ไหลตลอดนะ ไม่มีจะอื้ออึที่ไหนไม่มีเลย ไหล ๆ เทศน์ไปนานเท่าไร ธรรมะสูงเท่าไรยิ่งไหล

นะ ไหลเรื่อย ๆ เพราะธรรมะท่านเปิดรับกันกับผู้รับ เหมือนกับว่าฝนตกลงมาจากบนฟ้า ไหลลงสู่ที่รับ ๆ ภาชนะ ท่านเทศน์เป็นอย่างนั้น

ในระยะแรก ๔ ชั่วโมง ระยะหลังเข้ามานี้ลดลงเป็น ๓ ชั่วโมง เทศน์แต่ละครั้งนี้ไม่ต่ำกว่า ๓ ชั่วโมง จนกระทั่งหลังสุดนี้เทศน์ ๒ ชั่วโมง ไม่ต่ำกว่านั้น จากนั้นแล้วหยุดเลย ตั้งแต่ ๔ ชั่วโมง ๓ ชั่วโมง ๒ ชั่วโมง ท่านเทศน์ แต่เทศน์สอนพระล้วน ๆ เพราะไม่มีประชาชนญาติโยมเข้าไปเกี่ยวข้องเลย ท่านเทศน์สอนพระ นี่แหละที่ได้ฟังธรรมะอัศจรรย์ จากท่าน ที่นี้หูของเรามันก็เลยกลายเป็นหูโยมแม่ไปซิ จะว่าประมาทครูบาอาจารย์องค์ใดก็ไม่ประมาทนะ แต่จิตใจมันไม่สัมผัส มันจ่ออยู่กับท่านองค์เดียว เป็นอย่างนั้นนะ มันไม่ได้ไปสัมผัสสองคใด แต่ไม่ได้ประมาทองค์ใดนะ มันหากจ่ออยู่ตรงนั้น นี่จึงว่ามันเป็นหูโยมแม่ไหลไปเลย

บางทีมันเป็นในจิตจริง ๆ นะ เวลาท่านเทศน์เต็มเหนี่ยวของท่าน แล้วธรรมะก็รับกันเต็มเหนี่ยว ใจของเราที่จ่อตลอด เรียกว่าใจของเราก็เต็มภูมิร้อยเปอร์เซ็นต์ ที่จะรอรับท่านร้อยเปอร์เซ็นต์ ท่านจะเทศน์แบบร้อยเปอร์เซ็นต์ แล้วบางวันเรายังไม่ลืมนะเหมือนว่าโลกนี้ดับหมดเลย อำนาจของธรรมท่านออกมา กับอำนาจแห่งการรับฟัง ด้วยความสนใจเต็มเหนี่ยว มันรับกันได้เต็มที่ ๆ นี้ ขณะฟังเทศน์เหมือนกับว่าโลกนี้ดับไปหมด ไม่ทราบว่าเป็นยังไง พอหยุดฟังเทศน์แล้วอะไรก็มีเป็นปกติ ๆ แต่ภายในใจของเรามันไม่รับอะไรเลย มันมีอยู่ นี่จึงเหมือนว่าโลกนี้ดับหมด นี่เป็น เป็นชัด ๆ เราเองเป็น แต่ไม่เคยพูดให้ใครฟัง ผู้ปฏิบัติทั้งหลายก็จะทราบอย่างเดียวกัน แต่ต่างองค์ต่างก็เจียบ ๆ

นี่ละธรรมะที่ถึงกัน ๆ ฟังแล้วมันเหมือนว่าโลกนี้ดับไปเลย เราเป็น เป็นอยู่บ่อย ๆ ธรรมะประเภทนี้ นี่ละธรรมะภาคปฏิบัติที่รับฟัง กับธรรมะที่ท่านรู้แล้วเห็นแล้ว เปิดลงมา รับกัน เพราะฉะนั้นที่ท่านแสดงไว้ในครั้งพุทธกาล พระพุทธเจ้าแสดงธรรมแต่ละครั้งนี่ เทวบุตร เทวดา ประชาชน บรรลุมรรค ผล นิพพาน จำนวนตั้งมากมาย จะไม่จำนวนมากยังงัย มันยอมรับเลยมันเห็นอยู่ในใจนี้ เพราะคนจำนวนมากมาฟังเทศน์นี้ ไม่ว่าจะพวกเทวบุตร เทวดา อินทร์ พรหม มีความเหลื่อมล้ำต่ำสูงต่างกันภายในจิตใจของแต่ละสัตว์แต่ละบุคคล ตั้งแต่เทวดา อินทร์ พรหม ลงมาหามนุษย์ มีจริตนิสัยชั้นภูมิของอรรถของธรรมเหลื่อมล้ำต่ำสูงต่างกัน

ที่นี้เวลาเทศน์ผู้ที่อยู่ใกล้เข้ามา ๆ พอเทศน์นี้เหมือนว้าวอยู่ปากคอก พอเปิดปากคอกบั้นนี้ผู้ที่จวนจะได้สำเร็จสูงแล้ว พอเปิดปากคอกบั้น ออกบั้น ๆ ๆ นี้ผู้มีนิสัยที่จะรู้อย่างรวดเร็ว พอท่านเปิดธรรมะก็ออกบัพ ๆ ที่นี้ก็หนุนกันมาเรื่อย หนุนกันมา ผู้ ออกเรื่อย ผู้หนุนอยู่ข้างหลังหนุนเข้ามาเลย เป็นลำดับลำดับ คราวนี้ท่านเทศน์จิตขยับขึ้นมาอย่างนี้ คราวนั้นเทศน์ขยับขึ้นมา ก็ใกล้เข้ามา ๆ สุดท้ายก็มาอยู่ปากคอก ออกได้

นั่นเป็นอย่างงั้นนะ แต่ก่อนเราก็อ่านในปริยัตินะ อ่านไปฟังไปธรรมดา แต่เวลามาภาคปฏิบัติ เฉพาะอย่างยิ่งเข้าภาคธรรมะขั้นสูงนี่ซิ โห้ย มันเหมือนหูดหวิด ๆ จับนิพพานชั่วเอื้อม ๆ กับธรรมะประเภทเหล่านี้เข้ากันได้สนิท มันจะไม่สำเร็จได้ยังไง ก็มีหูดหวิด ๆ อยู่นี่ ยอมรับ

นี่ละพระพุทธเจ้าสอนที่ตรงไหนผิด ไม่มีผิด เป็นแต่พวกเรามันหูดหวิดติด มันรับไม่ได้ มันก็ว่าเป็นสิ่งที่สุดท้ายไปเสีย ผู้ที่อยู่ในวิสัยจะรู้ จะเห็น จะพ้นได้มีอยู่ มันก็พ้นได้ ๆ ละซิ ผู้ที่อยู่ในวิสัยอันนี้ก็อยู่ในวิสัยอันนี้เสีย แต่นี้ไปก้าวก้าวกันซิ หาเรื่องราวเกินเชื่อ เกินคาดเกินหมาย เหลือเชื่อไปอย่างงั้น ผู้ที่เชื่อ ผู้ที่พอเหมาะพอดี ผู้ที่จะพ้นท่านมีอยู่เป็นระยะ ๆ ๆ ท่านพ้นไป ๆ ผู้นี้ก็หนุนเข้าไป ผู้ที่เหลือเชื่อนั้นปฏิบัติไปนาน ๆ ต่อไปก็เข้าในระดับเชื่อได้ ๆ ต่อไปก็ฝังได้เหมือนกัน พวกบ้านี้เข้าใจไหม พวกบ้าอยู่กันคอก ผู้ที่อยู่ปากคอกท่านออกไป ๆ โอ้ย ไปก็ไปเถอะ คุ้มนอนไม่อิ่ม มันก็อยู่อย่างงั้น ครั้นต่อไปเวลา มันนอนแล้วมันก็หากิน เห็นเขาออกก็อยากออก ออกได้เข้าใจไหม ให้อาหารมันจำเอานะ

ธรรมะเป็นขั้น ๆ พอเหมาะพอดีกับตัวเอง อยู่ในขั้นนั้น ขั้นเหล่านี้ก็เหลือเชื่อ ๆ ไปแต่ครั้นเวลาหนักเข้า ๆ มันก็ค่อยพอดีพอดี พอดีปั้งเลย นั่นเป็นอย่างงั้นนะ วันนี้พูดเพียงเท่านั้น พวกมันจำเอานะคติธรรม ธรรมพระพุทธเจ้านี้เป็นธรรมะสด ๆ ร้อน ๆ ให้อะไรที่น้องทั้งหลายทราบนะ ไม่มีคำว่าครีว่าล้าสมัย มีแต่เรื่องกิเลสลบทั้งนั้นนะ ธรรมพระพุทธเจ้าตรัสไว้ชอบแล้ว ๆ สวากขาตธรรม ขอให้ปฏิบัติไปเถอะเปิดโล่งอยู่เรื่องมรรคผล นิพพานไม่สงสัย บุญบาปเปิดโล่งตลอดมา ท่านถึงเรียกว่า อกาลิโก ทั้งบุญและบาปก็เลสเป็นอกาลิโก ทำให้เป็นบาปเป็นกรรมเป็นได้ทั้งนั้น ทำให้เป็นบุญเป็นกุศลเป็นได้ทั้งนั้น ทั้งสองอย่างเสมอกันนะ เอาละเทศน์เพียงเท่านี้

ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตาทุกวัน ได้ที่

[www.luangta.com](http://www.luangta.com) หรือ [www.luangta.or.th](http://www.luangta.or.th)